

[Bernhard Baunsgaard.]

til det syvdobbelte, så stiger skattelettelsen til det tyvedobbelte. I det oprindelige forslag var der ikke tale om en tyvedobling, men om en halvtredsdobling af skattelettelsen. Man må forstå, at dette er helt uacceptabelt for de radikale.

Endelig en bemærkning til hr. Christophersen om de ligningsmæssige fradrag. Jeg forstår, at venstre er tilhænger af, at en lønmodtager, der er direktør, og som bruger 1.000 kr. til et togkort, skal have en lettelse på 650 kr., mens en lønarbejder, der bruger de samme 1.000 kr. til et togkort, skal have en lettelse på 366 kr. Vi er ikke tilhængere af et sådant system.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Den forhandlingssituation, som folketingets partier befinder sig i, tror jeg mere end noget andet kalder på en vurdering af den parlamentariske situation eller, om man vil, folketingets arbejdsvilkår. En sådan vurdering vil jeg da gerne forsøge at give for mit vedkommende, og jeg må i den forbindelse komme med en enkelt bemærkning til hr. Glistrup.

Jeg skal selvsagt ikke blande mig i hr. Glistrups karakteristik af nogle af sine klubkammerater i den såkaldte fredagsklub, men jeg er nødt til at sige, at da hr. Glistrup her stod og remsede op, hvem der var løftebrydere, så glemte han i denne opremsning at inddrage sig selv. For hvad var det, hr. Glistrup for en uge siden tilbød for det første offentligheden og for det andet regeringen? Det var, at man næste morgen ville komme og præsentere en færdig løsning på en sølvbakke, som statsministeren så bare kunne modtage. Vi har aldrig fået at vide, om hr. Glistrup havde nogen sølvbakke, men vi har fået at vide, at han ikke havde noget at lægge på den, og dermed står han også med et løftebrud over for både offentlighed og regering.

Så er der mere principielt om situationen at sige, at enhver mindretalsregering må vise vilje til samarbejde, og en sådan vilje til samarbejde består selvfølgelig ikke først og fremmest i erklæringer om at ville samarbejde, men i praktisk gerning at vise den, og det vil for enhver mindretalsregering sige at udvise en høj grad af smidighed. Et af de problemer, man bliver nødt til at

få vurderet, er, om regeringen i tilstrækkelig grad har vist en sådan smidighed i den sag, vi nu behandler. Det er nok ikke helt så enkelt, som regeringen selv har opfattet det, at det først og fremmest er andre, der har ansvaret for den manglende smidighed. Det er selvsagt umuligt for os, der ikke har været til stede ved de sidste forhandlinger mellem socialdemokratiet og regeringen, at afsige nogen dom med hensyn til, hvem der har ansvaret for, at det bristede.

Der står dog nogle enkelte ting tilbage og bl. a. dette, at regeringen over for socialdemokratiet i den sidste fase gav løfter om ting, som den for blot en uge siden afviste overhovedet at ville drøfte. Det er man nok nødt til i regeringen at have med i sin vurdering af årsagerne til, at vi står i den kaotiske situation, som vi i øjeblikket står i.

Et andet indtryk, der står tilbage, er, at socialdemokratiet synes at have betydelig lettere ved at formulere sig, når det gælder om at stille krav om nye offentlige opgaver, end det har, når det gælder om at formulere forslag til konkrete besparelser. Der står hos os andre tilbage en fornemmelse af, at en medvirkende årsag har været den mangel på balance mellem de to områder, der kræver vilje hos partier, der skal nå et resultat.

Men skal man så virkelig forsøge at vurdere situationen mere generelt, så bliver man nok nødt til et øjeblik at gå tilbage til regeringsdannelsen i december.

Vi fik en regering, om hvilken der er sagt mange ting, og som selv har sagt mange ting om sig selv. Bl. a. har vi fået at vide, at man med 22 mandater ikke kan diktere. Nej, det er rigtigt. Men vi har også lært noget andet i de 3/4 år, der er gået siden. Det er, at en regering baseret på kun 22 medlemmer uden nogen form for aftale om, hvilken økonomisk-politisk linje der skal følges, ikke kan lede arbejdet i folketinget. Vi har i 3/4 år nu haft en uafbrudt politisk krisetilstand. Vi startede i februar, vi fulgte det op i maj, og vi fortsætter i august-september. Det er mere end noget andet et udtryk for, at det simpelt hen ikke er muligt for en regering baseret på kun 22 medlemmer uden nogen form for for- søg på på forhånd at lægge op til en økonomisk-politisk linje at lede arbejdet, og det er, når alt kommer til alt, i virkeligheden nok hovedårsagen til, at folketinget ikke har kunnet arbejde i et tilfredsstillende omfang.